

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania P.P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w [...]

o rentę z tytułu niezdolności do pracy, zobowiązanie do zwrotu świadczeń, odmowę wznowienia postępowania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 listopada 2016 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa .../14,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 22 lutego 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonego P.P. od wyroku tego Sądu z dnia 7 lipca 2015 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w [...] VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 sierpnia 2014 r., zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 9 maja 2011 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 czerwca 2011 r. do 30 kwietnia 2015 r., oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, ponadto oddalił odwołania od decyzji z 22 marca 2011 r. i 5 kwietnia 2013 r. rozliczających należne

świadczenie rentowe i wzywających do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, a także od decyzji z 2 września 2011 r. odmawiającej wznowienia postępowania co do ponownego ustalenia wysokości świadczenia.

Wartość przedmiotu sporu w skardze kasacyjnej wniesionej przez ubezpieczonego, po wezwaniu do uzupełnienia w tym zakresie, została wskazana w kwocie 4.366 zł dla decyzji z 22 marca 2011 r.; 4.717 zł dla decyzji z 5 kwietnia 2013 r. oraz 10.809 zł dla decyzji z 9 maja 2011 r. Natomiast w odniesieniu do decyzji z 2 września 2011 r. nie oznaczono wartości przedmiotu zaskarżenia, argumentując, że „sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu kasacyjnym zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c.”.

Po sprawdzeniu wskazanej wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia Sąd Apelacyjny uznał, że wartość ta powinna być liczona jako różnica pomiędzy oczekiwanym z tytułu całkowitej niezdolności do pracy a realizowanym świadczeniem z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a taki iloczyn za okres jednego roku wynosi 4.404,17 zł. Wobec nieosiągnięcia „progu kasacyjności” z art. 398² § 1 k.p.c. (dziesięć tysięcy złotych) wniesienie skargi kasacyjnej w sprawach przedmiotowych decyzji okazało się niedopuszczalne, ponieważ spór dotyczący stopnia niezdolności do pracy jest w istocie rzeczą sporem o wysokość świadczenia, a nie o prawo do renty. W takim przypadku wartość przedmiotu zaskarżenia liczy się zgodnie z art. 22 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik skarżącego zarzucił naruszenie: 1/ art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej ze względu na błędne przyjęcie, że skarga jest niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia, oraz 2/ art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c. przez niezastosowanie na skutek błędnego uznania, iż sprawa tocząca się z odwołania od decyzji z 9 maja 2011 r. w zakresie odmawiającym przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy jest sprawą o wysokość świadczenia, a dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Tymczasem sprawa zainicjowana odwołaniem od decyzji z 9 maja 2011 r. jest w istocie sprawą o prawo do renty, co potwierdza postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2004 r. w sprawie I UZ 37/04 (M.Prawn. 2006/5/262), w którym przyjęto, że „spór pomiędzy ubezpieczonym a organem rentowym, w którym ubezpieczony domaga się renty z

tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zaś organ rentowy stwierdza do niej prawo z tytułu częściowej niezdolności do pracy, jest „sprawą o przyznanie renty”. W konsekwencji ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezpodstawne, ponieważ odwołuje się do „dawnego” judykatu Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2004r., I UZ 37/04, który procedując w przedmiocie sporu i zaskarżenia: „o wysokość świadczenia” wyraził odosobniony pogląd, że była to sprawa o „przyznanie renty”.

Tymczasem w nowszym i aktualnym orzecznictwie najwyższej instancji sądowej dominuje pogląd, że w tego typu sprawach niesporne jest już ustalone wyrokiem sądowym prawo do renty, natomiast kontestowana pozostaje tylko wysokość świadczenia rentowego uzależniona od określonego stopnia całkowitej albo częściowej trwałej bądź okresowej niezdolności do pracy, która wpływa wyłącznie na wysokość ustalonego prawa do renty. Sąd Najwyższy od wielu lat konsekwentnie przyjmuje, że w sprawach, w których ubezpieczony domaga się przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, mając ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, wartość przedmiotu sporu i zaskarżenia wyznacza art. 22 k.p.c., co sprawia, że takie sprawy nie mają natury prawnej sporów o prawo do renty w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. (por. postanowienia z: 14 kwietnia 2008 r., II UZ 8/08; 6 listopada 2008 r., II UZ 47/08; 16 lipca 2009 r., II UZ 22/09, 10 marca 2011 r., III UZ 2/11). Skoro zatem oraz w istocie rzeczy kwestionowana pozostaje tylko wysokość ustalonego (przyznanego) już świadczenia rentowego, a wartość przedmiotu zaskarżenia nie sięga kwoty dziesięciu tysięcy złotych, przeto skarga kasacyjna okazała się w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. przedmiotowo niedopuszczalna.

Mając na względzie ustrojowy obowiązek zapewnienia jednolitości orzecznictwa sądowego w tożsamych lub analogicznych sprawach (por. art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz.U. Nr 240 poz. 2052 ze zm.), skład orzekający podzielił wyżej ujawnione dominujące stanowisko najwyższej

instancji sądowej i oddalił bezzasadne zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

kc